

Arrest

nr. 83 523 van 22 juni 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 20 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 april 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat A. VANHOECKE, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielaanvraag als volgt:

“U verklaart een Russisch staatsburger te zijn, van Tsjetsjeense origine, en afkomstig uit Katyr Yurt, in de regio Atchkhoi Martan, Republiek Tsjetsjenië, Russische Federatie. U bent gehuwd met B.M. (...) (O.V. X). Jullie hebben twee kinderen samen. Uw twee broers, S. (...) en M. (...) (O.V. X), waren betrokken bij rebellenacties. In 2006 werd u voor de eerste keer gearresteerd door de ordediensten en gedurende twee dagen vastgehouden. U werd ondervraagd over de activiteiten van uw twee broers. Eind 2006 werd u een tweede keer gearresteerd omwille van uw broers. Na twee dagen werd u vrijgelaten. Ook in 2007 werd u twee keer gearresteerd en ondervraagd over de activiteiten van uw broers. De ordediensten kwamen ook regelmatig bij jullie langs op zoek naar uw broers. Om die redenen besloot u het land te verlaten. In februari 2008 vertrok u samen met uw echtgenote naar Polen waar jullie asiel aanvroegen. Jullie verkregen er de subsidiaire beschermingsstatus. In Polen had u echter problemen met skinheads. Ze beledigden uw echtgenote op straat en sloegen u in elkaar. In

december 2009 keerden jullie terug naar Tsjetsjenië. U had van uw moeder en van vrienden vernomen dat de algemene situatie er veiliger was geworden en dat de ordediensten niet meer naar u zijn komen vragen. Jullie gingen bij uw moeder wonen. Na uw terugkeer kwamen leden van ordediensten enkele keren bij uw moeder langs op zoek naar uw broers. Daarom durfde u nooit thuis overnachten. Op 21 juni 2010 verbleef u 's nachts bij uw vriend Musa. De ordediensten vielen het huis van uw vriend binnen en arresteerden u. Ze brachten u naar hun bureau in Atchkhoi Martan. Onder dwang ondertekende u bepaalde documenten waarin u beloofde om met hen samen te werken en hen informatie over de rebellen door te geven. U werd tijdens uw detentie ook mishandeld. Op 27 juni 2010 werd u vrijgelaten. Uw echtgenote verbleef op dat moment in het ziekenhuis. Na uw vrijlating leefde u ondergedoken tot uw echtgenote op 16 juli 2010 het ziekenhuis mocht verlaten. De volgende dag vertrokken jullie vanuit Grozny met de trein naar Moskou en vandaar reisden jullie met een andere trein verder naar Brest, Wit-Rusland. Jullie staken er de grens met Polen over en reden naar België. Jullie vroegen op 23 juli 2010 voor de eerste keer asiel aan. Op 16 september 2010 nam de Dienst Vreemdelingenzaken echter een beslissing tot weigering van verblijf, omdat Polen verantwoordelijk werd geacht voor de behandeling van jullie asielaanvragen. Jullie keerden niet terug naar Polen, maar dienden op 14 maart 2011 een tweede asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten voor: uw intern paspoort, het intern paspoort van uw echtgenote, uw rijbewijs, een bijlage van rijgeschiktheid, twee attesten van woonregistratie in Katyr Yurt, een attest van de geboorte van uw jullie dochter L. (...) in België, jullie huwelijksakte, een Poolse geboorteakte van jullie dochter Iman met een vertaling in het Russisch, een bewijs van oproeping voor uw dienstplicht, enkele medische attesten van uw echtgenote, en een internetartikel."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U verklaarde uw land van herkomst in februari 2008 verlaten te hebben, omdat u er voortdurend werd lastiggevallen door de ordediensten die op zoek waren naar uw broers, S. (...) en M. (...) omwille van hun betrokkenheid bij rebellenactiviteiten. In december 2009 bent u echter teruggekeerd naar Tsjetsjenië. U had vernomen dat de algemene situatie er veiliger was en dat de ordediensten niet meer naar u zijn komen vragen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 19/09/2011, p. 3-5). In juni 2010 werd u gearresteerd door de ordediensten die wilden dat u met hen zou samenwerken en hen informatie over de rebellen zou doorgeven (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 19/09/2011, p. 10-12).

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat het Commissariaat-generaal in het kader van de asielaanvraag van uw broer, T.M. (...) (O.V. 6.576.622), op 16 juni 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen, aangezien er geen geloof gehecht kon worden aan zijn beweerdde problemen met de autoriteiten omwille van zijn betrokkenheid bij rebellenactiviteiten. Deze beslissing werd bij arrest d.d. 26/11/2011 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bijgevolg kan er maar weinig geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u in uw land van herkomst vervolging vreest door de ordediensten omwille van de problemen van uw broer M. (...) (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 19/09/2011, p. 3).

Verder dient te worden vastgesteld dat u sinds uw vertrek uit uw land onvoldoende pogingen ondernomen hebt om meer informatie te bekomen over uw vervolgingsprobleem. U verklaarde weliswaar na uw aankomst in België vernomen te hebben dat leden van ordediensten nog zijn langsgekomen bij uw moeder op zoek naar u. U kon echter niet zeggen tot welke ordediensten ze precies behoorden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 05/12/2011, p. 2). Verder bleek u niet te weten of u al dan niet officieel gezocht wordt en of er opsporingsberichten voor u verspreid werden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 05/12/2011, p. 6). U stelde voorts dat uw broer S. (...) ergens in de Russische Federatie verblijft en dat de autoriteiten nog altijd naar hem op zoek zijn omwille van zijn betrokkenheid bij rebellenacties. U kon evenwel niet zeggen of hij momenteel officieel gezocht wordt en of hij al dan niet officieel in beschuldiging werd gesteld. U stelde dat ook uw andere broer M. (...) gezocht wordt door de ordediensten, maar u wist evenmin of er tegen hem al dan niet een rechtszaak werd aangespannen. Ook met betrekking tot de beweerde rebellenactiviteiten van uw broers S. (...) en M. (...), die volgens uw verklaringen toch de oorzaak waren van uw eigen problemen met de ordediensten, kon u merkwaardig genoeg geen enkele informatie verschaffen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 05/12/2011, p. 3-4). Dergelijke vage verklaringen zijn weinig aannemelijk te noemen, te meer daar uit uw verklaringen toch gebleken is dat u vanuit België telefonisch contact onderhoudt met uw moeder in Tsjetsjenië (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 05/12/2011, p. 2). Bovendien hebt u ook nagelaten om via andere personen en/of andere kanalen meer informatie proberen te verkrijgen aangaande uw vervolgingsprobleem (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 05/12/2011, p. 8-9). Van een asielzoeker kan namelijk redelijkerwijs verwacht worden dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen alsook over de oorzaak van zijn problemen. Deze vage verklaringen en nalatige handelingen wijzen bijgevolg op een gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst en ondermijnen de aannemelijkheid van uw beweerde vrees voor vervolging ernstig.

Uw opeenvolgende verklaringen bevatten bovendien nog enkele tegenstrijdigheden die betrekking hebben op de kern van uw asielrelaas waardoor er verder afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal dat leden van de ordediensten in de periode na uw terugkeer naar Tsjetsjenië in december 2009 en vóór uw arrestatie in juni 2010 meerdere keren bij uw moeder zijn langsgekomen op zoek naar u. U legde uit dat de ordediensten toen ongeveer vier tot zes keer langsgekomen zijn en dat de eerste keer al een week na uw terugkeer was. U stelde duidelijk dat ze tijdens deze bezoeken specifiek naar u vroegen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 19/09/2011, p. 10-11). In uw tweede gehoor stelde u echter in strijd met uw eerdere verklaringen dat de ordediensten in deze periode wel bij uw moeder zijn langsgekomen, maar dat ze enkel naar uw broers vroegen en niet naar u. U beweerde ook dat ze toen slechts twee keer zijn langsgekomen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 05/12/2011, p. 6).

Verder stelde u tijdens uw eerste gehoor ook dat uw echtgenote aanwezig was toen de ordediensten in dezelfde periode de tweede keer bij uw moeder langsgekomen zijn (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 19/09/2011, p. 11). In uw tweede gehoor beweerde u daarentegen dat u niet wist of uw echtgenote al dan niet aanwezig was tijdens de bezoeken van de ordediensten (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 05/12/2011, p. 7).

Toen u vervolgens met deze tegenstrijdigheden geconfronteerd werd, had u hier geen afdoende uitleg voor. U bleef gewoon bij uw laatste verklaringen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 05/12/2011, p. 11) waardoor de vastgestelde tegenstrijdigheden niet opgeheven worden.

Verder blijkt uit de door u voorgelegde attesten van woonregistratie dat u deze documenten op 28 juni 2010, dus na uw detentie van 20 tot 27 juni 2010, bij de lokale administratie te Katyr Yurt bekomen hebt. U verklaarde weliswaar dat uw schoonmoeder deze documenten in uw plaats bij de bevoegde instanties heeft bekomen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 19/09/2011, p. 9). Dergelijke verklaringen zijn echter weinig overtuigend te noemen, aangezien u op die manier hoe dan ook onder de aandacht van de autoriteiten komt. Ook dit feit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense

strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bovenstaande vaststellingen zijn niet van die aard dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande argumentatie. Uw intern paspoort, het intern paspoort van uw echtgenote, uw rijbewijs, de bijlage van rijgeschiktheid, de attesten van woonstregistratie in Katyr Yurt, het attest van de geboorte van uw jullie dochter L. (...) in België, jullie huwelijksakte, de Poolse geboorteakte van jullie dochter Iman, en het bewijs van oproeping voor uw dienstplicht bevatten louter persoonsgegevens van u en uw gezinsleden die hier niet in twijfel getrokken worden. De medische attesten bevatten geen informatie die bovenstaande vaststellingen in positieve zin kan wijzigen. Het internetartikel tenslotte kan uw verklaringen evenmin staven, aangezien in dit artikel geen enkel verband aangetoond wordt met uw persoonlijk asielrelaas. Verder bevat dit artikel geen informatie die vermog bovenstaande appreciatie van de veiligheidstoestand in Tsjetsjenië door het Commissariaat-generaal te wijzigen of te weerleggen.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het Commissariaat-generaal in het kader van het onderzoek van uw asielrelaas bepaalde informatie heeft opgevraagd bij de Poolse asielinstanties met betrekking tot uw asielaanvraag daar waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier. Deze informatie vermog niet om bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

Er kan eveneens op gewezen worden dat in hoofde van uw echtgenote, B.M. (...) (O.V. 6.660.256), die zich voor haar asielaanvraag baseerde op dezelfde asielmotieven als u, ook een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen."

1.3. De commissaris-generaal weigert aan verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Artikel 48/3, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) bepaalt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, B.S. 4 oktober 1953.

Luidens artikel 1, A.2 van dit Verdrag is een vluchteling elke persoon *"die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."*

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

"De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt."

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Pb.L. 30 september 2004, afl. 304, 12) kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip "land van herkomst". Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd

in de voornoemde richtlijn, met name als *“het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats”* (artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn.

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van verzoeker of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats.

Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien verzoeker de bescherming van dit land niet kan invoeren of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

De omstandigheid dat de verzoeker in een “veilig derde land” dan wel in een “eerste land van asiel” heeft verbleven of beschikt over een “reëel vestigingsalternatief”, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Deze begrippen vinden immers geen grondslag in de interne regelgeving.

De Raad wijst er evenwel op dat, zo de verzoeker in een ander land erkend werd als vluchteling, hij geen rechtstreeks belang kan doen gelden om zijn asielaanvraag ook door de Belgische overheid te laten onderzoeken, tenzij hij ten aanzien van dat ander land vluchtelingenrechtelijke vrees of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet kan doen gelden.

Zo aan hem in een andere lidstaat de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, kan verzoeker geen rechtstreeks belang doen gelden om deze status in België toegekend te zien, tenzij hij ten aanzien van die andere lidstaat vluchtelingenrechtelijke vrees of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet kan doen gelden.

2.2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in februari 2008 Rusland verliet en naar Polen ging alwaar aan hem en zijn echtgenote de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend.

Verzoeker bevestigt dit in zijn verzoekschrift van 20 maart 2012 (zie p. 3).

Verzoeker laat gelden dat (zie het verzoekschrift, p. 3) hij in Polen problemen kreeg met skinheads die zijn echtgenote beledigden en hem in elkaar sloegen.

2.3. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 20 maart 2012 een schending aan van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en van artikel 48/3 en artikel 48/2 juncto artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Verzoeker stelt dat hij in zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging door de overheid koestert gezien de rebellenactiviteiten van zijn broers S. en M. en zijn arrestaties dienaangaande in 2006 en 2007.

Verzoeker laat gelden dat er geen tegenstrijdigheden zijn tussen zijn verklaringen en deze van zijn echtgenote.

Verzoeker wijst er op dat hij zware psychische problemen heeft door de mishandelingen en er hem niet ten kwade kan worden geduid dat hij zich alles niet meer in detail herinnert. Verzoeker stelt dat het een algemeen vaststaand feit is dat personen die in zijn land van herkomst ervan verdacht worden steun te verlenen aan de rebellen, zonder enige vorm van een proces, verdwijnen, onmenswaardig worden behandeld en worden vermoord.

Verzoeker meent dat hij in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus en stelt dat er zich op heden in Tsjetsjenië nog steeds een enorme rebellie manifesteert, gekenmerkt door aanslagen en algemene onveiligheid.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift een schending aan van de artikelen 57/6 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad van State. Verzoeker vordert (zie verzoekschrift p. 8) *“de vernietiging van bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken. Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken vooreerst niet adequaat en geenszins op afdoende, nauwkeurig en volledig wijze motiveert”*.

Verzoeker stelt dat in de bestreden beslissing ofwel geen enkele motivering wordt gegeven ofwel deze slechts is gesteld in stereotiepe en algemene bewoordingen. Hij laat gelden dat het Commissariaat-generaal niet bewijst dat verzoeker bij een terugkeer naar Tsjetsjenië geen risico op ernstige schade zal lijden.

Verzoeker voert verder een schending aan van het proportionaliteitsbeginsel. Hij stelt dat de gevolgen van de beslissing van de commissaris-generaal, meer bepaald een mogelijke repatriëring, totaal niet in verhouding staan met het voordeel dat de Belgische Staat eventueel uit deze beslissing zal kunnen

halen. Hij wijst er op dat hij tijdens zijn verblijf in België nooit op enige wijze schade heeft berokkend aan de Belgische Staat of aan de gemeenschap.

Verzoeker voert tenslotte een schending aan van de artikelen 2, 3, 5 en 9 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Verzoeker verwijst naar zijn asielmotieven en stelt dat hij bij een terugkeer naar Tsjetsjenië, onmogelijk de bescherming kan invoeren van de overheid en de politie aangezien ze zelf deelachtig zijn aan de gewelddadige willekeur, hetgeen een schending uitmaakt van artikel 2, 3 en 5 van het EVRM.

Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing niet op een zorgvuldige wijze werd genomen en de stukken duidelijk niet op een ernstige wijze werden onderzocht.

Verzoeker vraagt van hem de status van vluchteling te erkennen of hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Verzoeker vraagt in ondergeschikte orde het dossier voor verder onderzoek terug te verwijzen naar de commissaris-generaal.

2.4. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is. De Raad gaat hier dan ook niet verder op in.

Waar verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad van State, onderstreept de Raad dat de door verzoeker aangehaalde rechtspraak individuele gevallen betreft die in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde heeft die bindend is. Voorgaande argumenten kunnen dus geenszins dienstig worden aangevoerd.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verschillende malen verwijst naar de situatie in Tsjetsjenië, antwoordt de Raad dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

De schending van artikel 2, artikel 3 en artikel 5 E.V.R.M. kan niet dienstig worden aangevoerd (RvS 12 maart 2008, nr.180.930). De bevoegdheid van de Raad in de procedure met volle rechtsmacht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling of toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, laat ter zake immers niet toe tot een beoordeling over te gaan.

De Raad wijst erop dat het proportionaliteitsbeginsel dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel in onderhavige procedure niet aan de orde is. Het komt immers de commissaris-generaal in zijn declaratieve opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde van hem al dan niet de status van vluchteling te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder voormelde specifieke declaratieve bevoegdheid van de commissaris-generaal.

De Raad stelt vast dat het verzoekschrift zich beperkt tot het opwerpen van de schending van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet en van artikel 9 EVRM, zonder in concreto aan te geven op welke wijze de bestreden beslissing deze artikelen schendt.

Benadrukt wordt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn, als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 5 juni 2001, nr. 96.142). Aldus kunnen voormelde opmerkingen van verzoeker niet als een middel worden beschouwd, en laat de Raad ze buiten beschouwing.

2.5. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot

doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.6. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.7. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.8. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht tot de ongeloofwaardigheid van het asielaanvraag van verzoeker heeft besloten.

Zo merkte de commissaris-generaal vooreerst op dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden problemen omwille van de rebellenactiviteiten van zijn broers aangezien de asielaanvraag van de broer, M., van verzoeker op 16 juni 2011 werd afgewezen door de commissaris-generaal, bevestigd op 26 november 2011 door de Raad, bij gebrek aan geloofwaardigheid.

Daarnaast stelde de commissaris-generaal vast dat verzoeker onvoldoende pogingen ondernomen heeft om meer informatie te bekomen over zijn vervolgingsproblemen;

“U verklaarde weliswaar na uw aankomst in België vernomen te hebben dat leden van ordediensten nog zijn langsgekomen bij uw moeder op zoek naar u. U kon echter niet zeggen tot welke ordediensten ze precies behoorden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 05/12/2011, p. 2). Verder bleek u niet te weten of u al dan niet officieel gezocht wordt en of er opsporingsberichten voor u verspreid werden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 05/12/2011, p. 6). U stelde voorts dat uw broer S. (...) ergens in de Russische Federatie verblijft en dat de autoriteiten nog altijd naar hem op zoek zijn omwille van zijn betrokkenheid bij rebellenacties. U kon evenwel niet zeggen of hij momenteel officieel gezocht wordt en of hij al dan niet officieel in beschuldiging werd gesteld. U stelde dat ook uw andere broer M. (...) gezocht wordt door de ordediensten, maar u wist evenmin of er tegen hem al dan niet een rechtszaak werd aangespannen. Ook met betrekking tot de beweerde rebellenactiviteiten van uw broers S. (...) en M. (...), die volgens uw verklaringen toch de oorzaak waren van uw eigen problemen met de ordediensten, kon u merkwaardig genoeg geen enkele informatie verschaffen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 05/12/2011, p. 3-4). Dergelijke vage

verklaringen zijn weinig aannemelijk te noemen, te meer daar uit uw verklaringen toch gebleken is dat u vanuit België telefonisch contact onderhoudt met uw moeder in Tsjetsjenië (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 05/12/2011, p. 2). Bovendien hebt u ook nagelaten om via andere personen en/of andere kanalen meer informatie proberen te verkrijgen aangaande uw vervolgingsprobleem (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 05/12/2011, p. 8-9). Van een asielzoeker kan namelijk redelijkerwijs verwacht worden dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen alsook over de oorzaak van zijn problemen. Deze vage verklaringen en nalatige handelingen wijzen bijgevolg op een gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst en ondermijnen de aannemelijkheid van uw beweerde vrees voor vervolging ernstig.”

Verder stelde de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ernstige tegenstrijdigheden vast tussen verzoekers opeenvolgende verklaringen aangaande essentiële elementen van het asielrelaas.

Ten slotte liet de commissaris-generaal in de bestreden beslissing gelden dat ook een aantal vaststellingen aangaande zijn attesten van woonregistratie, verzoekers geloofwaardigheid verder aantasten;

“Verder blijkt uit de door u voorgelegde attesten van woonregistratie dat u deze documenten op 28 juni 2010, dus na uw detentie van 20 tot 27 juni 2010, bij de lokale administratie te Katyr Yurt bekomen hebt. U verklaarde weliswaar dat uw schoonmoeder deze documenten in uw plaats bij de bevoegde instanties heeft bekomen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 19/09/2011, p. 9). Dergelijke verklaringen zijn echter weinig overtuigend te noemen, aangezien u op die manier hoe dan ook onder de aandacht van de autoriteiten komt. Ook dit feit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees.”

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen elementen aanvoert die bovenstaande vaststellingen kunnen weerleggen.

Waar verzoeker er op wijst dat hij zware psychische problemen heeft door de mishandeling en er hem niet ten kwade kan worden geduid dat hij zich alles niet meer in detail herinnert, volgt de Raad de commissaris-generaal waar deze in zijn nota van 5 april 2012 opmerkt dat verzoeker tijdens de verhoren in staat was om zeer gedetailleerde verklaringen en beschrijvingen af te leggen.

Bovendien legde verzoeker gedurende de hele procedure geen enkel medisch attest neer waaruit zijn ziekte-toestand zou kunnen worden afgeleid (RvS, nr. 131.793 van 26 mei 2004). Verzoeker maakt dus niet aannemelijk dat zijn ziekte-toestand hem ervan weerhouden heeft volwaardige verklaringen af te leggen, zodat de vastgestelde tegenstrijdigheden onverkort overeind blijven.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich, doorheen zijn verzoekschrift, beperkt tot het aanhalen van een vrees voor vervolging. Echter dit op zich volstaat niet om de motivering in de bestreden beslissing te weerleggen en te besluiten dat zijn vrees reëel is.

Het begrip “gegronde vrees” houdt in dat de asielzoeker niet alleen een subjectieve vrees moet voelen, maar dat deze moet worden beoordeeld met inachtneming van de objectieve omstandigheden in het land van herkomst. Daarbij moet een persoonlijke vervolgingsvrees worden aangetoond.

Een verwijzing naar algemene rapporten en/of de algemene situatie in het land van herkomst volstaat daartoe niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Verder beperkt verzoeker zich in zijn verzoekschrift tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Als dusdanig wordt er geen afbreuk gedaan aan de bovenstaande vaststellingen die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing.

De Raad voegt hier volledigheidshalve aan toe dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal de asielaanvraag van verzoeker op individuele basis heeft behandeld, daarbij rekening houdend met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen.

Wat voorafgaat voert tot het besluit dat het relaas van verzoeker ongeloofwaardig is.

Een ongeloofwaardig relaas moet niet getoetst worden aan de vluchtelingdefinitie als voorzien in artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag.

De status van vluchteling als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.9. Zo aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus toegekend werd in Polen, kan hij geen rechtstreeks belang doen gelden om zijn vraag om subsidiaire bescherming van 14 maart 2011 nog door de Belgische overheden te laten onderzoeken, tenzij hij ten aanzien van die Lidstaat een vluchtelingenrechtelijke vrees of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet kan doen gelden.

2.10. Verzoeker laat in zijn verzoekschrift dienaangaande gelden dat hij in februari 2008 Rusland verliet en naar Polen ging alwaar aan hem en zijn echtgenote de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend.

Verzoeker bevestigt dit in zijn verzoekschrift van 20 maart 2012 (zie p. 3).

Verzoeker laat gelden dat hij in Polen problemen kreeg met skinheads die zijn echtgenote beledigden en verzoeker zelf in elkaar sloegen.

2.11. De Raad stelt vast dat verzoeker bij zijn verhoren op het Commissariaat-generaal (zie het verhoorblad van 19 september 2011, p. 7; het verhoorblad van 5 december 2011, p. 5) verklaarde dat hij in december 2009 vanuit Polen naar zijn land is teruggekeerd omdat hij "in Polen bepaalde problemen had"; hij verklaart dat hij en zijn vrouw lastig gevallen waren door skinheads.

Verzoeker verklaarde ook (zie het verhoorblad van 19 september 2011, p. 8) dat hij in Polen naar de politie in Proskovo is gegaan om aangifte te doen en het bewijs daarvan heeft afgegeven aan zijn vorige advocaat maar het niet heeft teruggekregen.

Hij verklaarde dat de politie zijn klacht niet heeft behandeld en hij geen hulp heeft gekregen.

Hij verklaarde dat hij ook niet naar een andere politiepost of andere overheid is gegaan om het gedrag van die politiedienst aan te klagen.

Verzoeker liet gelden dat hij bij de volgende keer dat hij werd lastiggevallen, niet meer naar de politie is gegaan (zie voormeld verhoorverslag, p. 8).

Verder stelde hij dat hij er evenmin aan heeft gedacht om een beroep te doen op de hulp van een mensenrechtenorganisatie (zie voormeld verhoorverslag, p. 8).

De Raad merkt op dat van verzoeker kon worden verwacht dat hij eerst alle mogelijkheden zou uitputten om voor zijn problemen in Polen bescherming te verkrijgen van de autoriteiten aldaar, alvorens elders bescherming te zoeken.

Vastgesteld wordt dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij tegen de voorgehouden dreiging geen enkele bescherming kon bekomen van de Poolse autoriteiten aldaar. De Raad besluit derhalve dat er geen redenen voorhanden zijn om van verzoeker de vluchtelingenstatus te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen ten overstaan van Polen.

2.12. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoren op 19 september 2011 en op 5 december 2011 op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die deze afdoende motiveren.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de commissaris-generaal de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd opgeroepen voor twee verhoren, dat hij tijdens deze verhoren de kans kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen, en dat de verhoren plaatsvonden met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

2.13. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE